

JEZUS, APOSTOŁOWIE I *BIBLIA*

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 11 kwietnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Mt 4,1-11; 22,37-40; Łk 24,13-35.44-45; 4,25-27; Dz 4,24-26.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A On odpowiadając, rzekł: Napisano: Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych” (Mt 4,4).

Niestety, w naszych postmodernistycznych czasach *Biblia* jest w znacznej mierze ponownie interpretowana w świetle filozofii podważającej zarówno natchnienie *Biblii*, jak i jej autorytet. W gruncie rzeczy *Pismo Święte* jest postrzegane jedynie jako zbiór poglądów ludzi żyjących w stosunkowo prymitywnej kulturze, którzy przypuszczalnie nie mogliby zrozumieć świata takiego, w jakim my żyjemy obecnie. Nadprzyrodzony element jest albo znacząco ograniczany, albo całkowicie podważany, co zmienia *Biblię* w dokument, który — zamiast być Bożym spojrzeniem na człowieka — staje się ludzkim spojrzeniem na Boga. Wskutek tego dla wielu ludzi *Pismo Święte* stało się właściwie nieważne w czasach darwinowskiego sposobu myślenia i rozkwitu współczesnej filozofii.

Jednak my całkowicie odrzucamy tego rodzaju poglądy. W *Nowym Testamencie* widzimy natchniony sposób postrzegania całego *Pisma Świętego*, mianowicie dany nam przez Jezusa i apostołów przykład podejścia do *Starego Testamentu*, czyli *Biblii*, jaka istniała w ich czasach. Jak odnosili się oni do ludzi, miejsc i wydarzeń opisanych w *Starym Testamencie*? Jakie przyjmowali założenia i metody interpretacji? Prześledźmy ich praktykę i sposób rozumowania w przeciwieństwie do błędnych pojęć nienatchnionych ludzi, których założenia prowadzą jedynie do niewiary i zwątpienia w Słowo Boże.

Chrzest Jezusa przyjęty z rąk Jana Chrzciciela był początkiem publicznej działalności Zbawiciela. Natychmiast po tym wydarzeniu Jezus został zaprowadzony przez Ducha Świętego na Pustynię Judzką, gdzie po wielodniowym poście — w stanie największego fizycznego osłabienia — był kuszony przez szatana.

Przeczytaj Mt 4,1-11. Jak Jezus bronił się przed pokusami szatana na pustyni? Czego możemy nauczyć się o *Biblii* na podstawie tego sprawozdania?

Kuszony na punkcie apetytu Jezus odpowiedział:

— „Napisano: Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych” (Mt 4,4).

Jezus wskazał żywe Słowo jako ostateczne boskie źródło. W ten sposób potwierdził autorytet *Pisma Świętego*. Kuszony obietnicą władzy nad ziemskimi królestwami i ich chwałą Jezus ponownie odpowiedział:

— „Napisano: Panu Bogu swemu pokłon oddawać i tylko jemu służyć będziesz” (Mt 4,10; zob. Łk 4,8).

Chrystus przypomina nam, że prawdziwe oddawanie czci koncentruje się na Bogu i nikim innym, a podporządkowanie się Słowu Bożemu jest prawdziwym aktem uwielbienia Boga. Będąc kuszony do popisywania się i zarozumiałości, Jezus kolejny raz odpowiedział:

— „Napisane jest również: Nie będziesz kusił Pana, Boga swego” (Mt 4,7; zob. także Łk 4,12).

W odpowiedzi na wszystkie pokusy Jezus mówił:

— Napisano.

To znaczy, że Jezus odwoływał się wprost do Słowa Bożego (a nie do jakiegokolwiek innego źródła) w celu uporania się z atakami i zwiedzeniami szatana. To powinna być mocna lekcja dla nas wszystkich — *Biblia* i tylko *Biblia* jest ostatecznym standardem i podstawą naszych wierzeń.

Tak, *Biblia* i tylko *Biblia* była metodą Jezusa w obronie przed atakami wroga. Jezus jest Bogiem, ale w swojej obronie przed szatanem podporządkował się wyłącznie Słowu Bożemu.

Jezus nie bronił się przy pomocy własnych poglądów czy wymyślnych i zawiłych argumentów. Nie wypowiadał słów świadczących o osobistej wrogości. Zamiast tego powoływał się na proste i głębokie słowa *Pisma Świętego*. Dla Chrystusa *Pismo Święte* było największym autorytetem i największą mocą. W ten sposób Jego działalność rozpoczęła się na pewnym fundamencie i opierała się na wiarygodności *Biblii*.

Jak możemy się nauczyć polegać na Słowie Bożym i podporządkowywać się mu tak, jak czynił to Jezus?

Przeczytaj Mt 5,17-20; 22,29; 23,2-3. Co Jezus mówi w opisanych tutaj sytuacjach?

Jezus uczył swoich wyznawców posłuszeństwa Słowu Bożemu i prawu Bożemu. Nigdy ani słowem nie wątpił w autorytet czy wiarygodność *Pisma Świętego*. Przeciwnie, raz po raz odwoływał się do niego jako źródła Bożego autorytetu. Saduceuszom powiedział:

— „Błędzicie, nie znając *Pism* ani mocy Bożej” (Mt 22,29).

Jezus uczył, że sama tylko intelektualna wiedza biblijna nie wystarczy do poznania prawdy, a tym samym Boga, który jest tą prawdą.

Co Mt 22,37-40 mówi nam o poglądzie Jezusa na prawo Mojżeszowe?

W słowach skierowanych do znawcy prawa Jezus podsumował dziesięć przykazań danych Izraelitom za pośrednictwem Mojżesza około 1500 lat wcześniej. Należy zauważyć, jak Jezus zwraca uwagę na starotestamentowe prawo i podnosi je na najwyższy poziom. Wielu chrześcijan niesłusznie doszło do wniosku, że Jezus ustanowił nowe przykazanie, zastępując tym samym starotestamentowe prawo nowotestamentową ewangelią. Ale faktem jest, że nauczanie Jezusa jest oparte właśnie na starotestamentowym prawie. Chrystus odkrył i objawił prawo pełniej, wskazując fakt, iż „na tych dwóch przykazaniach [będących sumą dziesięciorga przykazań — pierwszych czterech dotyczących więzi człowieka z Bogiem i sześciu pozostałych odnoszących się do więzi międzyludzkich] opiera się całe *Prawo i Prorocy*” (Mt 22,40 UBG). W ten sposób Jezus wywyższył także cały *Stary Testament*, mówiąc o nim jako o *Prawie* i *Prorokach*, co jest skróconą formą oznaczającą cały *Stary Testament* składający się z trzech części: *Prawa, Proroków* i *Pism*.

„[Chrystus] wskazywał na *Pismo Święte* jako niekwestionowany autorytet, a więc my powinniśmy czynić tak samo. *Biblia* ma być przedstawiana jako Słowo nieskończonego Boga oraz jako kres wszelkich sporów i jedyna podstawa wiary”¹³.

Dlaczego inne źródła autorytetu (rodzina, filozofia, kultura) mogą przeciwdziałać twojemu podporządkowaniu się Słowu Bożemu?

¹³ Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, Waszyngton 1941, s. 39-40.

Przeczytaj Łk 24,13-35.44-45. W jaki sposób Jezus posługiwał się *Pismem Świętym*, by przekazać swoim uczniom przesłanie ewangelii?

Po śmierci Chrystusa Jego wyznawcy byli zdezorientowani i przepełnieni wątpliwościami. Nie rozumieli, co się stało. Nie potrafili się z tym uporać. W tym rozdziale *Ewangelii Łukasza* czytamy, że Jezus ukazał się dwukrotnie swoim wyznawcom — najpierw odprowadził dwóch z nich do Emaus, a potem złożył wizytę apostołom. Dwukrotnie Jezus wyjaśnił, że to, co się stało, było wypełnieniem starotestamentowych prorocत्व:

— „I począwszy od Mojżesza poprzez wszystkich proroków, wykladał im, co o nim było napisane we wszystkich *Pismach*” (Łk 24,27).

I ponownie w Łk 24,44-45 Jezus mówi:

— „Oto słowa, które powiedziałem do was (...): Musi się wypełnić wszystko, co jest napisane o Mnie w *Prawie Mojżeszowym*, u *Proroków* i w *Psalmach*” (BKR).

Następnie „oświecił ich umysły tak, aby mogli zrozumieć *Pisma*” (Łk 24,45 BKR).

Zwróć uwagę na szczególne nawiązanie w Łk 24,27 do *wszystkich Pism*. Uwydatnione to zostało w drugim fragmencie tego rozdziału, gdzie jest mowa o *Prawie Mojżeszowym*, *Prorokach* i *Psalmach* (zob. Łk 24,44). To świadczy wyraźnie o tym, że Jezus — Słowo, które stało się ciałem (zob. J 1,1-3.14) — polegał na autorytecie *Pisma Świętego* w celu wyjaśnienia wydarzeń zapowiedzianych setki lat wcześniej. Odwołując się do całego *Pisma Świętego*, Jezus dał w ten sposób przykład swoim uczniom. Gdy wyruszą, by głosić ewangelię, mają także wykladać całe *Pismo Święte*, niosąc poznanie i moc nowo nawróconym na całym świecie.

Zauważ, że w Mt 28,18 Jezus mówi swoim uczniom (i nam), iż dana Mu została „wszelka władza w niebie i na ziemi” (BT). Jednak ta władza jest zakorzeniona w Jego Ojcu i całym Bóstwie, gdyż Jezus mówi:

— „Idźcie tedy i czyńcie uczniami wszystkie narody, chrzcząc je w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego...” (Mt 28,19).

A potem następuje kluczowy fragment Jego wypowiedzi:

— „...uczycie je przestrzegać wszystkiego, co wam przykazałem” (Mt 28,20).

Czego uczył Jezus i co nakazywał? Jego nauka była oparta na całym *Pismie Świętym*. Jego przyście i Jego misja, będące wypełnieniem woli Jego Ojca, zostały odzwierciedlone w Słowie Bożym mającym proroczy autorytet.

Skoro Jezus akceptował całe *Pismo Święte*, to czy my nie powinniśmy czytać tego samego? Jak możemy się nauczyć akceptować autorytet całego *Pisma Świętego*, nawet jeśli wiemy, że nie wszystko, co jest w nim zawarte, ma bezpośrednie zastosowanie do nas dzisiaj? Podziel się swoimi przemyśleniami w tej kwestii podczas pierwszej części nabożeństwa.

Jezus uczył, że *Biblia* jest Słowem Bożym w tym sensie, że to, co mówi, jest jednoznaczne z orzeczeniami samego Boga. Jej pochodzenie jest boskie, a zatem posiada ona ostateczny autorytet we wszystkich obszarach życia. Bóg działał w dziejach ludzkości, by objawiać ludziom swoją wolę przy pomocy *Biblii*.

Na przykład w Mt 19,4-5 Jezus, cytując Mojżesza, powiedział:

— „Stwórca od początku stworzył mężczyznę i kobietę (...) I rzekł: Dlatego opuści człowiek ojca i matkę”.

Zamiast powiedzieć: *Pismo mówi...*, Jezus podkreślił, że to *Stwórca rzekł...*, przypisując w ten sposób Stwórcy słowa zapisane przez Mojżesza (jako narratora) w *Księdze Rodzaju*. Bóg został uznany tutaj jako autor tego stwierdzenia, choć stwierdzenie to zostało zapisane przez Mojżesza.

Przeczytaj podane poniżej wersety. Jak Jezus rozumiał historyczność osób i wydarzeń opisanych w *Biblii*?

Mt 12,3-4.....

Mk 10,6-8.....

Łk 4,25-27.....

Łk 11,51.....

Mt 24,38.....

Jezus konsekwentnie traktował starotestamentowe postaci, miejsca i wydarzenia jako historyczną prawdę. Nawiązał do 1. i 2. rozdziału *Księgi Rodzaju*, do Abła z 4. rozdziału *Księgi Rodzaju*, do Dawida (i spożycia przez niego chlebów pokładnych) oraz do Elizeusza jako historycznych postaci. Wielokrotnie mówił o starożytnych prorokach i ich cierpieniach (zob. Mt 5,12; 13,57; 23,34-36; Mk 6,4). W przesłaniu zawierającym przestrożę nawiązał także do czasów Noego:

— „Bo jak w dniach owych przed potopem jedli i pili, żenili się i za mąż wydawali, aż do tego dnia, gdy Noe wszedł do arki, i nie spostrzegli się, że nastał potop i zmiotł wszystkich, tak będzie i z przyjściem Syna Człowieczego” (Mt 24,38-39).

Wszystko wskazuje na to, że Jezus potraktował ten niezwykły akt Bożego sądu jako wydarzenie historyczne.

Jeśli sam Jezus uważał postaci i wydarzenia biblijne za realne i historyczne, jak fakt, iż wielu ludzi obecnie, w tym także wielu zdeklarowanych chrześcijan, zaprzecza ich historyczności, świadczy o przebiegłości zwodziciela? Dlaczego musimy wystrzegać się pułapki kwestionowania Słowa Bożego?

Autorzy ksiąg nowotestamentowych podchodzili do *Biblii* w taki sam sposób, w jaki czynił to Jezus. W sprawach doktryny, etyki i spełnienia proroctw *Stary Testament* był dla nich autorytatywnym Słowem Bożym. W słowach i czynach tych ludzi nie znajdujemy niczego, co miałoby podważać autorytet czy autentyczność którejkolwiek części *Biblii*.

Czego wymienione poniżej fragmenty *Nowego Testamentu* uczą nas o tym, jak apostołowie rozumieli autorytet Słowa Bożego?

Dz 4,24-26

Dz 13,32-36

Rz 9,17

Ga 3,8

Zwróć uwagę, jak w powyższych wersetach *Pismo Święte* zostało skojarzone z głosem samego Boga. W 4. rozdziale *Dziejów Apostolskich* czytamy, że tuż przed napełnieniem Duchem Świętym uczniowie chwalili Boga za uwolnienie Piotra i Jana. W słowach uwielbienia wywyższyli Boga jako Stwórcę i wyrazili przekonanie, iż przemawiał On przez swego sługę Dawida. Tak więc natchnione słowa Dawida są tożsame ze słowami Boga. W Dz 13,32-36 Dawid jest cytowany przez Pawła, ale słowa te są przypisane Bogu, gdyż w Dz 13,32-33 czytamy, że „obietnicę, którą dał ojcom, wypełnił teraz Bóg dzieciom ich”.

W Rz 9,17, gdzie wyraźnie Bóg jest podmiotem, Paweł używa słowa *Pismo*, stwierdzając: „Mówi bowiem *Pismo* do faraona...”, choć w rzeczywistości miał na myśli, że to *Bóg mówi do faraona...* W Ga 3,8 podmiot *Pismo* jest użyty w miejsce słowa Bóg, co po raz kolejny wskazuje, jak bardzo Słowo Boże jest związane z samym Bogiem.

Wszyscy bez wyjątku autorzy ksiąg nowotestamentowych przejawiają niezachwianą ufność, iż *Stary Testament* jest Słowem Bożym. *Nowy Testament* zawiera setki cytatów starotestamentowych. Jeden z biblistów naliczył 2688 poszczególnych nawiązań (między innymi 400 z *Księgi Izajasza*, 370 z *Księgi Psalmów*, 220 z *Księgi Wyjścia*). Gdyby dodać do tej listy aluzje, tematy i motywy, liczba ta znacząco wzrosłaby. Księgi nowotestamentowe są pełne odniesień do starotestamentowych proroctw, nierzadko zaopatrzonych w słowo *napisano* (zob. Mt 2,5; Mk 1,2; 7,6; Łk 2,23; 3,4; Rz 3,4; 8,36; 9,33; 1 Kor 1,19; Ga 4,27; 1 P 1,16). To wszystko potwierdza, że pisma *Starego Testamentu* są podstawą, na których opiera się nauka Jezusa i apostołów.

Czego powyższe przykłady powinny nas nauczyć o niebezpieczeństwie związanym z wszelkimi poglądami, które osłabiają nasze zaufanie pokładane w autorytecie *Pisma Świętego*?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Ludzie uważają się za mądrzejszych niż Słowo Boże i mądrzejszych niż sam Bóg. Zamiast opierać mocno stopy na niewzruszonym fundamencie i poddawać wszystko testowi Słowa Bożego, to oni testują owo Słowo przy pomocy nauk ścisłych i przyrodniczych, a jeśli wydaje im się, że nie zgadza się ono z ich poglądami naukowymi, odrzucają je jako niegodne zaufania”¹⁴.

„Ci, którzy najlepiej zapoznali się z mądrością i zamierzeniami Boga objawionymi w Jego Słowie, stali się ludźmi posiadającymi siłę umysłu. Mogą się stać skutecznymi współpracownikami Wielkiego Nauczyciela — Jezusa Chrystusa. (...) Chrystus dał swojemu ludowi słowa prawdy i wszyscy Jego wyznawcy są powołani do odegrania roli w ich oznajmianiu światu. (...) Nie istnieje uświęcenie w oderwaniu od prawdy — Słowa. Jakże ważne jest więc to, by było ono zrozumiane przez wszystkich!”¹⁵

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Skoro Jezus, autorzy ewangelii i apostoł Paweł traktowali pisma *Starego Testamentu* jako Słowo Boże, jak świadczy to o błędności wielu współczesnych poglądów na *Pismo Święte* i dlaczego nie powinniśmy przyjmować takich argumentów, bez względu na to, kto je podnosi?

2. Aby zrozumieć, jak daleko zaszli niektórzy współcześni bibliści w swoim powątpiewaniu, wystarczy przytoczyć kilka przykładów tego, czemu zaprzeczają. Otóż odrzucają oni realne stworzenie świata w ciągu sześciu dni, a zamiast tego akceptują miliardy lat ewolucji. Odrzucają istnienie bezgrzesznego Adama w nieupadłym świecie oraz historyczność globalnego potopu. Niekтары nie wierzą nawet w istnienie Abrahama jako historycznej postaci. Są i tacy, którzy uważają, że historia wyjścia Izraelitów z Egiptu jest jedynie mitem. Wielu odrzuca cuda Jezusa, w tym Jego fizyczne zmartwychwstanie. Spora grupa nie wierzy w biblijne prorocтва, w których prorocy przedstawili przyszłość, nierzadko wieki przed zapowiadanyimi wydarzeniami. Co to wszystko mówi nam o skutkach ludzkiego zwątpienia w autorytet i autentyczność *Pisma Świętego*? Jak możemy próbować pomóc takim ludziom lepiej zrozumieć prawdę o Słowie Bożym, a także prawdę zawartą w nim samym?

3. Odpowiadając na pytanie pod koniec wtorkowej części lekcji, wyjaśnij, jak rozumiesz fakt, iż całe *Pismo Święte* jest natchnione, w tym nawet te jego części, które nie mają bezpośredniego zastosowania w naszych czasach?

¹⁴ Ellen G. White, w: *Signs of the Times*, 27.3.1884, s. 1.

¹⁵ Tamże, *Fundamentals of Christian Education*, Nashville 1923, s. 432. Przeczytaj także rozdziały *Dzieciństwo* oraz *Kuszenie*, w: tamże, *Życie Jezusa*, Warszawa 2018, wyd. 16, s. 45-50.79-87.